

FERDÍTÉSEK

Játszva énekelünk vagy énekelve játszunk?

A mindennapi ferdítgetések között az egyik leggyakoribb és mondhatni, a legkonokabbul megmaradni akaró „hiba” a művészetek térfelén található: a mi nyelvünkön, bármilyen hangszerről legyen szó, azon az előadóművész játszik. Mindegyiknél akkor, amikor az interpretálás minősítéséről beszélünk, például egy koncerten milyen jól játszottak a vonósok, a fúvósok és az ütősök, de valójában nem tudtak túltenni az aznap esti vendégszólista zongorajátékán. Azaz: jól hegedültek, fuvoláztak, doboltak, de a pálmát mégis a zongorázás vitte el. Románul ez úgy hangzik, hogy cântau foarte bine și violoniștii, și suflătorii sau toboșarii, dar cel mai frumos suna cum cânta solistul la pian.

A legtávolabb álljon tőlem egy zongorahangverseny vagy akármilyen más koncert kigúnyolása, de ha azt mondaná valaki, milyen szépen énekel X. Y. előadó a zongorán, ember legyen a talpán, aki rögtön nem arra gondol, hogy a hangszeren állva engedi ki az ille-

tő a hangját. Ha viszont románul mondanánk, hogy X. Y. a jucat frumos pe vioară vagy különösen ha s-a jucat cu vioară, akkor az első esetben arra gondolna a román zenebarát, hogy táncolás közben megtaposta a hegedűt, a másik esetben pedig, hogy a gézengúz kisgyerekek mintájára szétcincálta a hangszert, és eljátszozott a húrjaival.

És még egy érdekesség: az elmondottak mind a zenei előadásokra vonatkoznak, a színdarabokat viszont mindkét nyelven játszják. Sőt, a románban van még egy olyan kifejezés is, amit mi inkább körülírunk: elsősorban az operaénekesek minősítésekor szokták mondani, miszerint vocea este frumoasă, dar are (sau nu are) și joc de scenă. Tehát nem csupán elénekli a szerepet, de színészilag alakítja is, jó a színpadi mozgása és hasonló értékelések. A műélvezet közben tehát föltétlenül vigyázzunk, hogyan adunk hangot a zene gerjesztette örömeinknek.

Molnár Judit

➤ Hajnali séta két idősíkbán

Medve nyomait kutattam
a száradt sár absztraktjában,
amikor az összehajló faágak
lombjában arcodra rátaláltam.

Az ébredő nap kócos csóváiban
villant nekem a kérdés:
alszol-e még a világ másik szejletén,
vagy kávéd fölé hajolsz épp,
és a sötét zacsból összerakod
a holnapot? Arcomat benne meglátod?

Füvek, ösvények, levegőbe kövült emlékek
kavarják szép habosra bennem a mát.
Elindulok az úton, befelé mosolygok rád.

Esőben

Alacsonyán szálló madár vagyok.
Tollaimba poshadt víz súlya nyom.
Elvesztettem a hitét a szárnyalni tudásnak.
Magas egem, szemedben engedj száradnom,
nálad felejtettem szép gondtalanságom!